

Dejan Lučić
PAVELIĆEV TESTAMENT

Knjiga I
ZAVERA PROTIV
SRPSKOG NARODA U NDH

Dejan Lučić
PAVELIĆEV TESTAMENT

Knjiga I
ZAVERA PROTIV
SRPSKOG NARODA U NDH

Izdaje i štampa
ekopres
Zrenjanin

063/528-724
023/561-694

Urednik:

Radenko M. Gligorević

Recenzent:

Veljko Topalović

Ilustracija na korici:

Dobrosav Živković-Bob

Tiraž:
1000

Dejan Lučić

PAVELIĆEV TESTAMENT

Knjiga I
ZAVERA PROTIV
SRPSKOG NARODA U NDH

ekopres
2004

PREDGOVOR

Zašto Srbe mrze?

Zašto Srbe mrze Hrvati i Slovenci?

Zašto Muslimani, Albanci, Bugari, Mađari...

Zašto ih optužuju čak i oni kojima su Srbi dali slobodu i nezavisnost?

Naravno stvar ne treba generalizovati, ima izuzetaka, ali ti izuzeci ne deluju dovoljno snažno. Prilikom svake istorijske prilike mržnja ovih naroda je bila vrlo snažna, mogu reći genocidna.

Srbi, u ime bratoljublja, u ime hrišćanstva, na genocid nisu odgovarali osvetom.

U ime jugoslovenstva oprostili su Hrvatima, Slovencima i Muslimanima ratnu odštetu iz Prvog svetskog rata. Zbog toga nisu za uzvrat dobili ljubav. Mrzeli su ih zbog Jugoslavije...

Zašto mrze Srbe? Zato što ta reč, taj pojam označava pravoslavlje, zato što ta reč asocira na istoriju, na slobodarsku tradiciju koju nije lako steći. Zato što su Srbi rušili i stvarali države. Mrze ih što su buntovnici i ratnici...

Srbe mrze što su prepreka za širenje katoličanstva prema Istoku. Mrze ih što su prepreka za širenje islama prema Zapadu...

U dvadesetom veku mrzeli su ih i komunisti zato što svoj nacionalni etnos nisu hteli da pretope u crvenu imperiju. Skoro sve Srbe koji su bili za komunizam, ali bez mržnje prema srpstvu, Moskva je pobila! Ostali su samo poslušni. Komunizovanje Srbije nije došlo sa istoka, već sa zapada, preko komunista Hrvatske i Slovenije...

Istorijski gledano Srbi su bili osuđeni na krvavu eliminaciju zato što do tada nisu pognuli glavu ni pred kojom stranom ideologijom. Taj otpor ujedinio je neprijatelje. Na zapadu stajao je moćan Vatikan i njegova crna internacionala, a na istoku Moskva i crvena internacionala. Na jugu zelena internacionala islama... Pored svega tu je bila i germanska mržnja prema Srbima.

Presuda je bila kratka i jasna:

Srbe treba uništiti!

Egzekutori su bili svi. Nemačku invaziju iskoristili su oni koje su Srbi pobeđivali u prethodnim ratovima. Srpski narod doživeo je genocid na verskoj i političkoj osnovi. Ubijeno je tokom rata oko milion i trista hiljada Srba, od svih neprijatelja!

Jugoslavijom je zavladao komunizam!

Gresi genocida oprošteni su od strane KPJ. Oprošteno je u ime 'bratstva i jedinstva' svim onim narodima koji su učestvovali u genocidu. Bugarima i Mađarima oprošteno je u ime komunističke solidarnosti. Albancima ne samo da je oprošteno, već su i nagrađeni obilnom pomoći u njihovoj državi. Ratni plen Albanaca na Kosovu i Metohiji otet od Srba legalizovan je zakonima koji su doneli od strane komunista. Prognanim Srbima oteta je zemlja i zabranjen im je povratak. U ime 'bratstva i jedinstva'...

U Nezavisnoj Državi Hrvatskoj ubijeno je oko 800.000 Srba, četvrt miliona ih je pod pretnjom hrvatskog ustaškog noža prevedeno u katoličanstvo...

Hrvati ustaše, ali i Hrvati umetnici kao Nazor i Augustinčić, kad su videli da katolička hrvatska država neće opstati promenili su ćurak. Zaboravili su da su pisali odu Paveliću i vajali bistu Poglavnika – postali su partizani. Ustaša Sulejman Filipović postao je član vlade, član AVNOJ-a. U ime 'bratstva i jedinstva' njemu su od strane komunisti oprosteni zločini nad Srbima...

Oprosteni su zločini i drugim ustašama i domobranima. Mnogi su postali generali JNA, primani su kod Josipa Broza.

Kada su ustaše i domobrani masovno prelazili u partizane posle 1943. godine normalno je da je partizanski pokret postojao sve više pod njihovim uticajem. Hrvatski duh je zavladao jedinicama, a Srbi su polako potiskivani sa istaknutih mesta izbornih borbom.

U takvim istorijskim okolnostima bilo je najjednostavnije preći preko hrvatsko-ustaškog kolektivnog zločina. Najlakše je bilo sve to proglasiti srpskom propagandom a tragove uništiti.

U mojoj prvoj knjizi *Varvarstvo u ime hristovo*, koju sam radio sa profesorom dr Dragoljubom Živojinovićem, analizirao sam korene katoličke mržnje prema Srbima i pravoslavlju od prve decenije dvadesetog veka pa do prvih godina mira posle Drugog svetskog rata. Zbog toga u knjizi koju čitate, *Pavelićev testament*, I tom *Zavera protiv srpskog naroda*, katolička mržnja hrvatskih šovinista neće biti u prvom planu, već mržnja hrvatskih komunisti prema Srbima.

Da li zaista postoji zavera protiv Srba od strane *Hrvata-ustaša* i nekih *Hrvata-komunista* koji su potpomogli genocid u NDH?

Nisam istoričar, već običan novinar... Sumnja u postojanje zavere u meni je podstaknuta podatkom iz knjige Zorana Nenezića "Masoni u Jugoslaviji (1764 - 1980.))" objavljenoj u Beogradu 1988.

Navedeni autor objavio je izvode iz sporazuma komunističkih i ustaških lidera, kojim je predviđena obostrana saradnja na rušenju Jugoslavije. Potpisnici ovog sporazuma obavljenog u zatvoru u Sremskoj Mitrovici bili su Moša Pijade i Mile Budak, idejne vođe komunizma i ustaštva u Jugoslaviji. Ono što baca senku na izvor podataka je Milan Banić, Nedićev stručnjak za masonska pitanja, koji je bio saradnik nemačke obaveštajne službe još pre okupacije. Taj 'bekgraund' Milana Banića poslužio je naučnicima iz perioda socijalističke istorije da ga omalovaže i odbace kao plod 'propagande'. Međutim, događaji tokom Drugog svetskog rata na teritoriji NDH kasnije su pokazivali po mnogo čemu da je neki sporazum *ipak postojao* i da je on bio na štetu *srpstva i srpskog pravoslavlja*. Da sada vidimo izveštaj Milana Banića u koji zvanična historiografija, naročito iz Hrvatske sumnja:

"Ustaško komunistička saradnja čije perspektive sada zapažam, nije nova pojava. Poznato je da ovo prijateljstvo datira još iz bivše Jugoslavije, i da je na bazi borbe protivu Srpstva, Pravoslavlja i 'srpske hegemonije' dobila svoj realan izražaj u protokolu sporazuma između vođstva ustaške organizacije i vođstva komunističke partije

Jugoslavije. Sporazum je zaključen u Kaznenom zavodu u Sremskoj Mitrovici, a potpisan od strane Moše Pijade i dr Mila Budaka. Njegova ideološka osnova sažeta je u članu 2 i 3 koji glase: 2) Vođstvo jugoslovenske komunističke partije svesno svoje uloge, priznaje da se Balkansko poluostrvo neće tako dugo moći komunizirati, dok se srpstvu i pravoslavnoj crkvi ne slomi kičma, pošto je poznato da su upravo ova dva faktora sprečavala kako prodiranje Osmanlija na zapad tako i komunizma i Austrije prema istoku. Radi toga ovo vođstvo složno je u tome da pripremi zajednički teren za komuniziranje Jugoslavije i Balkanskog poluostrva (...). Vođstvo hrvatske ustaške organizacije predoseća, da će u slučaju da ne nastupi brza promena, hrvatski narod podleći jugoslovenskoj podlosti i srpskoj hegemoniji, te nudi svoju saradnju svima podjarmljenim narodima Kraljevine Jugoslavije, a pogotovu komunističkoj partiji, kako bi se požurio tok događaja, svima sredstvima a prema uputima ovoga vođstva. 3) Vođstvo hrvatske ustaške organizacije obavezuje se da će potpomagati i učestvovati u svim materijalnim izdacima, demonstracijama i raznim štrajkovnim akcijama, koje provode komunističke formacije. Vođstvo komunističke partije smatra hrvatsku ustašku organizaciju kao važnog faktora i kao pomagača u uništenju postojećeg stanja, u postizanju ustaških ideala obećava svaku svoju pomoć. Vođstvo ovih partija obavezuje se da će između sebe izbegavati sve nesuglasice i raspre, na primer: putem javnih proglašenja, privatnih razgovora itd., te da će se obostrano bezuslovno potpomagati u slučajevima demonstracija, revolucija ili rata...” (A VII, Nda, K. 1A, ZF. 1., D. 9 - 9¹)

Tako je pisao nadležnima Milan Banić.

Posleratna politika administrativnog 'bratstva i jedinstva' odbacivala je svaku pomisao na antisrpstvo komunista! Oni koji su ukazivali na događaje iz rata ili posle, proglašavani su srpskim šovinistima ili 'informbirovcima'. Godinama nije smelo da se govori o položaju srpskog naroda u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini pa čak i na Kosovu i Metohiji, znači u Srbiji.

Istina o bratstvu i jedinstvu kreiranom po meri KPJ i njenih čelnika - bila je jedino dozvoljena!

Ideologija komunizma na Balkanu dugo je bila impregnirana teorijom o 'velikosrpskoj hegemoniji' a često i antijugoslovenstvom. Politički vrh Jugoslavije sve do pojave novih struja u Srbiji smatrao je sasvim normalno da Srbija mora da bude manja od same sebe, a da svi drugi treba da joj tutorišu. Bila je to kazna za greh 'velikosrpstva', to je onaj isti greh zbog koga su hrvatski šovinisti pobili oko milion Srba tokom svoje ustaške, nezavisne države. Genocid hrvatskih šovinista morao je da bude oprosteno, da se hrvatski narod ne bi osećao krivim. Međutim, teorija o srpskoj hegemoniji u staroj Jugoslaviji automatski je prenesena i u novu - pa je ceo srpski narod kažnjen rasparčavanjem svog nacionalnog bića. Komunisti Hrvatske i Slovenije uz poslušnike iz Srbije ispunili su *ugovor iz Sremske Mitrovice*. Ono što nisu uspeali da realizuju ustaše, uradili su dogmatizovani komunisti, *slomili su kičmu srpstvu i pravoslavlju...*

Ugovor iz zatvora u Sremskoj Mitrovici između Mileta Budaka, hrvatskog nacionaliste i Moše Pijade, komunista i internacionaliste je realizovan! Zavera protiv

---

¹ Zoran D. Nenezić, "Masoni u Jugoslaviji (1764 - 1980.) Beograd, 1988. str. 478.)

Srba u Jugoslaviji i dalje je na sceni. Hrvatski nacionalisti predvođeni Tuđmanom i sličnima ponovo kopaju grob Srbima. Mržnja se seje preko Vjesnikovog časopisa "Danas"... Komunisti Hrvatske puštaju sa lanca svoje šovinate, kojima sve manje fali da zakače "U". Koalicija hrvatskih komunista i hrvatskih nacionalista potpomognuta je sada i mnogim Slovencima. Katolički klerikalci u Hrvatskoj i Sloveniji objedinjuju pokret. Jugoslaviji ponovo preta izdaja i raspad!

Da li će Srbi čuteći ponovo ići ka nekom novom Jasenovcu?

Knjiga koju čitate ima naslov **Pavelićev testament**. Ako bude sreće posle ovog toma koji se zove **Zavera protiv srpskog naroda** biće objavljen i drugi koji će se zvati **Komunistički žig**, i treći pod imenom koji je za sada još tajna... Cilj pisanja ovih knjiga je da dokažu kontinuitet politike koja se sprovodi u "novoj" Jugoslaviji sa politikom koja je zacrtana ugovorom Budak - Pijade. Pavelićeve ideje, **Pavelićev testament**, sproveden je diskretno overen od komunista iz katoličkog dvorišta!

U prvom tomu autor će pokušati na jedan pristupačan način da objasni ko su zapravo komunisti a ko ustaše. Ova knjiga ne pretenduje da kaže celu istinu o jednom vremenu u kome se dogodila zavera i zločin. To je posao profesionalnih istoričara. Oni će verovatno u mom kazivanju i odabiru materijala naići i na neke istine koje zvanična istorija ne priznaje. To su priče onih koji su izgubili bitku u građanskom ratu. Kazivanja tih ljudi možda su subjektivna, no i oni imaju pravo da izriču subjektivne sudove, kao što su to skoro pola veka imali pravo komunisti "revolucionari". Zato ostavimo budućim pokolenjima da napišu objektivnu istoriju, bez patetike i ideologije. Pred vama dragi čitaoci samo je jedan dosije. To je građa zbog koje se do skora u Jugoslaviji išlo u zatvor. Sećanja pobeđenih srpskih nacionalista - smatrano je neprijateljskom propagandom!

Sloboda se osvaja i čitanjem. Ono što izađe u knjizi objavljenoj u Jugoslaviji više ne može biti razlog za državnu represiju prema onome ko o tome javno govori.

Čitanjem ove knjige ulazite u svet istorijskih tajni, tabu tema od kojih se komunizam u Jugoslaviji pribojavao. Zašto autor ove knjige nije dospao u zatvor, razlog je sazrevanje istorijske svesti i srpskih komunista koji su vremenom uvideli kuda je vodila politika slušanja "mudrih" komunista iz Hrvatske i Slovenije.

Razotkrijmo najzad istinu o **Zaveri protiv srpskog naroda** koja i danas funkcioniše u Jugoslaviji.

Beograd 13. 2. 1990. g.

Dejan Lučić

KRVAVE MRLJE KOMUNIZMA

Čudna je istorija srpskog naroda na Balkanu. Od raskola hrišćanstva on se nalazi na granici svetova. U Konstantinopolju bio je verski centar pravoslavlja, a u Rimu katoličanstva. Srbi su se našli negde između, i svaka od ovih vera ako je želela da zagospodari Balkanom morala je da ovaj narod 'uzme pod svoje'. Uvek buntovni i skloni da budu svoji na svom, Srbi su se tokom svog istorijskog razvoja opredelili za liberalnije pravoslavlje i time stekli moćnog neprijatelja na Zapadu oličenog u vatikanskoj imperiji.

To je bilo presudno za narod Srbije! Vatikan je oduvek želeo da Srbe prevede u katoličanstvo i da posle toga krene u katoličenje drugih naroda na putu prema Hristovom grobu.

Islamska invazija iako je bila prevashodno antihrišćanska dobro je došla Vatikanu, jer je sa istorijske scene eliminisala glavnog protivnika Vizantiju, tadašnji stožer pravoslavlja. U tom smislu, za Vatikan, borba Srba protiv turske islamske imperije i kosovski poraz smatrani su korisnim! Računalo se da će Srbi pod Turcima vremenom izgubiti osećaj za pravoslavlje. Po tom planu Srbe je trebalo kasnije prevesti u katoličanstvo, jer bi to bio "jedini spas" za njih. Međutim, turski planovi sa srpskim narodom bili su drukčiji. Oni su islamizovali onaj deo Srba koji je živeo pretežno u predelima Bosne i Hercegovine, jer taj deo ekonomski nije bio interesantan za poljoprivrednu proizvodnju zbog loše zemlje, pa su ti Srbi korišćeni u smeru dalje ekspanzije kao vojnici. Njima je islamizacijom omogućen ravnopravan status u državi. Naravno, u Bosni Hercegovini živeli su i Hrvati – katolici ali i bogumili, zatim Srbi – katolici koji su vremenom odnarođeni katoličkom propagandom.

Srbi u delu Pomoravlja i u slivu Vardara u turskim imperijalnim težnjama imali su drugu ulogu, ulogu proizvođača hrane kojom je trebalo da se podupre ekspanzija prema severu. Zbog toga pravoslavlje u tim predelima nije ni trebalo iskoreniti, što ne znači da ga nije trebalo držati pod represijom.

Pravoslavlje zbog svega toga nije nestalo na Balkanu. Srpska Pravoslavna crkva, iako je ugnjetavana i proganjana od islamskih ekstremista, posle vekova turske dominacije nije nestala. Ona je iz te borbe izašla izmučena, ali je postala simbol mučeništva i borbe za očuvanje narodnog, nacionalnog i verskog identiteta, a posebno svesti o srpskoj državi.

Vatikan je bio razočaran. Pravoslavlje se nije istopilo pod islamskom vekovnom hegemonijom. Da bi se stari plan Vatikana o ekspanziji na istok realizovao iskorišćen je austrougarski i nemački imperijalizam – koji je usmeren prema Balkanu. Trebalo je tom germanskom silom uništiti Srbiju kao bastion pravoslavlja na Balkanu. I svetski rat ponovo je razočarao Vatikan. Ne samo što je Srbija preživela, već se raspala katolička uzdanica austrougarska imperija. Stvorena je Jugoslavija – protiv svih želja i akcija Vatikana. Novo stanje Vatikan je hteo ipak da iskoristi; želeo je da kroz novu državu katolicizuje Srbe. To je pokušano Konkordatom. Tim ugovorom između Vatikana i Jugoslavije ponuđen je opstanak državi pod uslovom da se katoličanstvu daju

privilegije. Demonstracije srpskog naroda uplašile su jugoslovenske vlastodršce i oni su odustali. Tako je propao miran pokušaj katolicizovanja Srba kroz privilegovan položaj katoličke crkve. Vatikan je bio ljut i još pre Drugog svetskog rata počeo je sa propagandom verske mržnje prema Srbima i pravoslavlju. Katolička crkva bila je menadžer ustaškog velikohrvatskog pokreta. Hrvatski nacionalizam usmeren je prema šovinizmu i mržnji svega sprskog. Dugotrajnom verskom indoktrinacijom kroz rad sveštenstva crkva je utemeljila tu politiku u hrvatskom narodu.

U međuvremenu na istoku u jednom od centara pravoslavlja u Rusiji uz pomoć nemačke obavestajne službe importovana je komunistička grupacija koja je podstakla prevrat i građanski rat. Stvoren je rušenjem pravoslavlja i carizma u Rusiji novi ideološki pokret poznat kao – komunizam!

Komunizam, iako uvezen od nemačke obavestajne službe, vremenom se osamostalio i postao centar moći za sebe. Njegova imperijalna želja bila je takođe širenje ali prema zapadu. Jedna od čvršćih prepreka toj ideji bila je Jugoslavija, bar je tako izgledalo. Komunistički centar je zbog toga odlučio da sve učini da razruši Jugoslaviju. U tom cilju korišćen je ceo spektar neprijatelja Jugoslavije. Svi su oni motivisani jednim motivom – *mržnjom prema Srbima*.

To su ideološki koreni *zavere protiv sprskog naroda!*

Krenimo sada u traganje za korenima komunističkog pokreta.

Otkrijmo za *početak kako je klica komunizma ubačena u Rusiju u jeku Prvog svetskog rata*. Citat je iz “Starta” br. 486:

Nemački prsti u iniciranju komunističke revolucije

Godine 1940. američki romanopisac i znameniti kritičar (preveden mu je u nas “Akselov zamak”) Edmund Wilson napisao je knjigu pomalo neobična naslova, “Prema Finskom kolodvoru”. Po tom naslovu malo je potencijalnih čitalaca moglo naslutiti o čemu knjiga govori. Tek kad bi je uzeli u ruke, ustanovili bi da se bavi vrlo zanimljivim razdobljem moderne povijesti.

Edmund Wilson pratio je kako se razvijalo shvaćanje o socijalizmu, kako je ono preraslo u snažnu revolucionarnu silu, i završava priču kad socijalistička misao postaje nosilac političke vlasti u sovjetskoj Rusiji. Točnije on svoju knjigu završava nešto ranije, kada je Lenjin u travnju 1917. godine stigao iz Švicarske preko Njemačke, Švedske i Finske u Petrograd iskrcavši se na – Finskom kolodvoru. Autor je izvanredno uočio da je taj dolazak na Finski kolodvor u Petrogradu povijesna prekretnica.

Prvi svjetski rat Vladimir Ilić Lenjin i njegova žena Nadežda Krupskaja proveli su u Zürichu. Lenjin je mnogo proučavao povijesne događaje, a bavio se i konkretnim političkim radom, sudjelujući u mnogim raspravama sa švicarskim socijalistima, te brojnim ruskim političkim emigrantima. U siječnju 1917. održao je predavanje o ruskoj revoluciji 1905. mladoj publici te rekao:

“Mi, pripadnici starije generacije, možda nećemo doživjeti odlučne bitke nadolazeće revolucije, ali ćete ih vi sigurno doživjeti.”

Nije bio dobar prorok. Samo dva mjeseca poslije počeo je slijed događaja koji je Lenjina pretvorio ne samo u svjedoka nego i u protagonista nadolazeće revolucije.

Navodno su 19. ožujka ruski emigranti u Švicarskoj održali sastanak na kojem su razmišljali kako da se vrate, i ondje se prvi put mogla čuti ideja menjševika Juliusa Martova, koji je napomenuo da bi se moglo putovati preko Njemačke, a zauzvrat bi se isposlovalo puštanje nekih njemačkih zarobljenika iz Rusije. Preko nekih znanaca Lenjin je stupio u doticaj s njemačkim diplomatima u Švicarskoj, ali na početku njegova inicijativa nije urodila plodom. Tek nakon nekoliko dana dobio je pozitivan odgovor.

Lenjin je na put krenuo 9. travnja 1917. a s njim su bili Nadežda Krupskaja, bračni par Zinovjev, Inessa Armand, bliska Lenjinova suradnica, te druge njegove kolege iz emigracije, ali nije bilo menjševika, koji su na početku također mislili putovati istim vlakom. U vlaku je bio i poljski socijalist Radek, te švicarski socijalista Platten, koji je bio jedan od glavnih organizatora putovanja i pregovarača, te koji je sebe smatrao odgovornim za sigurnost puta.

Kroničari puta ne spominju neke posebne događaje. Navodno su Nijemci putnike dobro opskrbili hranom. Na polasku bilo je nekih ruskih emigranata koji su Lenjina u poslednji tren željeli odgovoriti od putovanja, ne zbog sigurnosti nego zato da on ne koristi sporazum s jednom silom koja je u ratu s Rusijom da bi se vratio. Lenjinov vagon nije bio potpuno "zapečaćen", pa su se na nekim stanicama penjali u vagon sindikalisti i drugi ljudi koji su Lenjina željeli pozdraviti. Tako su prošli preko Njemačke.

Slijedeća stanica na ovom putu bio je Stockholm, gdje su se putnici nakratko zaustavili. Radek je, navodno, odveo Lenjina u grad i nagovorio ga da kupi nove cipele, tvrdeći da će on uskoro biti javna ličnost, pa mora paziti kako izgleda. Nagovarao ga je i da kupi novi kaput, ali je Lenjin to odbio odgovorivši "da ne otvara trgovinu odjećom". U Finsku su prešli uz pomoć saonica, a kad su došli na granicu na kojoj su bili ruski vojnici (Finska je tada bila u sastavu Rusije), Radeku i Plattenu bio je zabranjen daljnji put. Lenjin je mislio da će cijela grupa revolucionara iz egzila biti pohapšena, ali se to nije dogodilo. Putujući kroz Finsku, ponovno vlakom, Lenjin je došao do prvih primjeraka "Pravde" koju su uređivali Staljin i Kamenjev. Nije bio zadovoljan iznesenim stavovima, jer je list tek blago napominjao Privremenoj vladi da treba započeti pregovore o miru s Njemačkom, te tvrdio da, sve dok njemačka armija bude slušala Kajzera, "ruski vojnik treba da ostane na svom položaju i da metkom uzvrća na metak, granatom na granatu".

Na stanici Beloostrov, ispred Petrograda u vlak se ukrcala delegacija boljševika, koje su predvodili Staljin i Kamenjev. Čim je Lenjin ugledao Kamenjeva, nije mogao da ga nepočne kritizirati zbog tekstova u "Pravdi". Potom su počeli razgovarati o drugim konkretnim stvarima. Neko u grupi se zanimao da li će možda svi oni biti pohapšeni kada stignu u Petrograd. Članovi delegacije koja ih je dočekala u Beloostrovu samo su se nasmijali.

Na Finskom kolodvoru u Petrogradu priređen je Lenjinu svečani doček. Orkestar je svirao revolucionarne pjesme, bila je tu počasna garda. Lenjin je dobio

cvijeće, održan je govor njemu u čast. Lenjin je pred stanicom, stojeći na oklopnom automobilu, održao prvi govor u revolucionarnoj Rusiji.

Tek 1956. u SAD i Velikoj Britaniji objavljeni su dokumenti što su ih saveznici zaplijenili nakon Drugog svjetskog rata u Njemačkoj a odnose se na to Lenjinovo putovanje, pa je pozadina događaja postala mnogo jasnija, posebno otkako je, na temelju tih dokumenata, njemački autor Werner Hahlwer 1957. napisao knjigu "Lenjinov povratak u Rusiju". Na temelju dokumenata iz te knjige, te nekih dokumenata koje je – kako on sâm tvrdi – našao u Zürichu, gdje se zatekao nakon prisilnog izgnanstva iz SSSR-a 1974., Aleksandar Solženicin napisao je i objavio 1976. pomalo zlobnu knjigu o Lenjinovu boravku u Zürichu i okolnostima njegova povratka. Solženicin je citirao i razne njemačke dokumente koji dokazuju njemačku zainteresiranost da se Lenjin vrati u Rusiju i tamo "doprinese kaosu". Tako on citira depešu barona Romberga, njemačkog ambasadora u Bernu, Ministarstvu vanjskih poslova kojem obavještava "da ovdašnji prominentni ruski revolucionari žele da se vrate u Rusiju preko Francuske zbog naših podmornica".

Potom se citira poruka što ju je istog dana, nakon dobivanja te depeše, državni sekretar Zimmermann iz Ministarstva vanjskih poslova uputio njemačkom generalštabu u kojoj se kaže da, "budući da je naš interes da utječemo na jačanje radikalnog krila revolucionara, kako bi oni prevladali u Rusiji, trebalo bi odobriti njihov prelazak preko njemačkog teritorija".

Dva dana poslije generalštab je odgovorio Ministarstvu vanjskih poslova depešom u kojoj kaže da "nema nikakvih prigovora na prijelaz preko Njemačke ruskih revolucionara ako putuju kao grupa i ako su na odgovarajući način praćeni".

Solženicin citira i razne druge dokumente o njemačkoj zainteresiranosti za islazak Rusije iz rata, o njihovim shvaćanjima djelovanja boljševika, te o predviđanjima kako će se razvijati situacija u Rusiji.

Solženicinova knjiga nije publicističko djelo nego roman, ali i u toj formi Solženicin iznosi neka svoja viđenja pozadine Lenjinova puta. On upozorava na jednu osobu, koja je – po njegovu mišljenju – stajala iza cijelog tog događaja i utjecala na njemački generalštab da odobri put. Bio je to Aleksander Lazarević Parvus, poznat i po imenu Israel Helphand.

Taj čovjek, rodnom iz Minska, bio je aktivan u socijalde-mokratskim krugovima Rusije i Njemačke posljednjih godina prošlog stoljeća, a sudjelovao je u tiskanju lista "Iskra", te bio jedan od aktivnih sudionika revolucije 1905., zbog čega je završio u zatvoru, te bio poslan u Sibir.

Prema američkom povjesničaru Adamu Ulamu (koji također smatra da je on odigrao glavnu ulogu u planiranju Lenjinova puta preko Njemačke, Parvus je sudjelovao i u definiranju pojma "permanentne revolucije" zajedno s Lavom Trockim. No, Parvus je 1910. napustio Rusiju, živio u Turskoj i na Balkanu i izvanredno se obogatio. Postao je vrlo utjecajan u Turskoj i Bugarskoj, a nakon početka svjetskog rata našao se u Njemačkoj gdje je stvorio veze i u generalštabu. On je, navodno počeo uvjeravati njemačke vojne komandante da treba pomagati boljševicima, te je on nagovorio generalštab da odobri Lenjinu prelazak preko Njemačke u Rusiju".

Tako je Lenjin došao u Rusiju na, krilima obaveštajnih igara. Međutim, ko se jednom uhvati u takvo vrzino kolo on teško dolazi do sopstvene slobode. Lenjin je od nemačke obaveštajne službe dobio šansu da ostvari svoj san “komunističku revoluciju”. Međutim da bi to ostvario vođa “Okrobra” morao je da pravi niz kompromisa prvo sa Nemcima a kasnije i sa svojom savešću.

Jedan od prvih kompromisa novostvorene komunističke vlasti bio je akt kapitulanta prema Nemcima, koji su mu omogućili izvođenje revolucije. Aleksandar Solženjicin o tome je rekao:

“Dozvolite mi da vas podsetim na slabost čoveka čije se ime retko dovodi u vezu sa slabošću – slabost Lenjina. Lenjin, kada je došao na vlast, predao je od straha Nemcima sve što su oni zahtevali. Sve što su hteli! Nemačka je uzela sve što je htela, pa je onda rekla: “Dajte Jermensku Turcima”. A Lenjin je rekao: “U redu!” Malo je poznata činjenica da je Lenjin molio nemačkog Kajzera da posreduje i da nagovori Ukrajinu da se uspostavi zajednička granica između komunističkog dela Rusije i Ukrajine. To nije bilo pitanje prisvajanja Ukrajine, već stvaranje zajedničke granice sa Ukrajinom.²

Komunizam, u ime radnika, počinje svoj put

O Oktobarskoj revoluciji i Lenjinu, SSSR i njegovi trabanti godinama su širili najlepše priče. Evo jedne koja se razlikuje. Izrekao ju je Aleksandar Solženjicin, u Vašingtonu 30.6.1975. godine.

“Proleterii svijuu zemalja, ujedinite se!” Ko od nas nije čuo ovu krilaticu koja je odjekivala svetom za poslednjih 125 godina? Danas vi možete da je nađete u svakoj brošuri u Sovjetskom Savezu i u svakom izdanju “Pravde”. Ali vođi komunističke revolucije u Sovjetskom Savezu nikada je nisu iskreno primenili i nikad u njenom pravom smislu. Kada su se tokom desetina godina nataložile mnoge laži, mi nekako gubimo iz vida najveću i osnovnu laž, koja nije na lišću drveta, već u samom korenu.

Danas je gotovo nemoguće da se prisetime ili da verujemo... Na primer, pre kratkog vremena objavio sam – preštampano – jednu brošuru iz 1918. godine. To je potpun tekst zapisnika sa sastanka svih predstavnika petrogradskih tvornica; taj grad je u našoj zemlji poznat kao “kolevka revolucije”.

Ponavljam, ovo se dogodilo u martu 1918. godine – svega četiri meseca nakon Oktobarske revolucije – i svi predstavnici radništva is tvornica Petrograda proklinjali su komuniste, koji su ih obmanuli i koji su pogazili svako obećanje koje su učinili. Ne samo to, oni su ostavili Petrograd hladan i gladan, pošto su sami pobjegli iz Petrograda za Moskvu, pa su naredili da se puca mitraljezima po dvorištima tvornica na gomile radnika, koji su zahtevali izbor nezavisnih tvorničkih komiteta.

Dopustite da vas još jednom podsetim, to je bilo marta 1918. godine. Malo ko danas može da se seti ugušivanja štrajka u Petrogradu u 1921. godini ili streljanja radnika u Kolpinu iste godine.

---

² Aleksandar Solženjicin, Sovjetski Savez i Zapad, Minhen 1978. str. 33.

Među kolovođama, u Centralnom komitetu komunističke partije, početkom revolucije, nakon što su neredi već izbili u Rusiji, svi su bili emigranti intelektualci koji su se vratili da sprovedu komunističku revoluciju. Samo je jedan među njima bio pravi radnik, majstor – mašinski strugar i to je i ostao do kraja svoga života. To je bio Aleksandar Šljapnikov. Da li se iko seća njegovog imena danas? Niko, – i to upravo zbog toga što se on zalagao za prave interese radnika u komunističkom vođstvu. U godinama pre revolucije, Šljapnikov je predvodio komunističku partiju u Rusiji, a ne Lenjin, koji je bio emigrant. Šljapnikov je 1921. godine bio na čelu radničke opozicije koja je optužila komunističke vođe da su izdali radničke interese, da su uništili i prigušili proletarijat i da su se pretvorili u birokratiju.

Šljapnikovu se najednom zagubio svaki trag. Nešto kasnije bio je uhapšen i pošto je ostao uporan u svome stavu, ubijen je u zatvoru i njegovo ime ne znači ništa za najveći broj ljudi ovde danas prisutnih. Ali opet da vas podsetim: Pre revolucije, vođa komunističke partije u Rusiji bio je Šljapnikov, – a ne Lenjin.

Ostatak možete pročitati u istoimenoj knjizi!